

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **C. V., s. r. o.**, zastoupen JUDr. Jiřím Vodičkou, advokátem, se sídlem v Praze 5, Staropramenná 12, proti žalovanému: **Prezidium Státního zemědělského intervenčního fondu**, se sídlem v Praze 1, Ve Smečkách 33, o žalobě proti nečinnosti státního orgánu, ke kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2004, č. j. 8 Ca 239/2003 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 7. 10. 2003 se žalobce domáhal vydání rozhodnutí, jímž by soud uložil žalovanému nepokračovat v průtazích řízení o odvolání žalobce podaném dne 25. 7. 2003 proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 10. 7. 2003, č. j. 00/2003/22473, jímž se producentovi cukru E. S. Česká republika, a. s. zvyšuje individuální produkční kvóta cukru o 3 250 tun na kvótové roky 2003/2004 až 2004/2005 a aby o tomto podaném odvolání žalobce neprodleně rozhodl.

Podáním ze dne 1. 11. 2003 vzal žalobce žalobu v celém rozsahu zpět s tím, že žalovaný svým rozhodnutím ze dne 17. 10. 2003 již ve věci rozhodl a tím odpadl důvod nečinnosti správního orgánu. Žádal, aby zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč mu byl vrácen na účet žalobce.

Napadeným usnesením ze dne 30. 1. 2004, č. j. 8 Ca 239/2003 – 29, soud v důsledku zpětvzetí žaloby výrokem I. řízení zastavil. Pod bodem II. výroku rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a konečně pak pod bodem III. rozhodl tak, že po právní moci usnesení bude žalobci vrácen zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč z účtu Městského soudu v Praze. Výrok o náhradě nákladů řízení odůvodnil poukazem na § 60 odst. 3 věta první s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Výrok o vrácení soudního poplatku odůvodnil ustanovením § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

V podání ze dne 9. 2. 2004 označeným jako „odvolání proti výroku č. II napadeného usnesení, o nepřiznání náhrady nákladů řízení“, nesouhlasil žalobce s tím, že mu nebyly přiznány vzniklé náklady řízení. Zdůraznil, že žalovaný správní orgán po podání žaloby

o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozhodl, a v důsledku tohoto jeho chování vzal žalobce podáním ze dne 11. 11. 2003 svou žalobu zpět. Žaloba na nečinnost správního orgánu byla tedy zcela po právu, neboť žalovaný rozhodl o jeho odvolání až po uplynutí zákonné lhůty dané správním řádem pro rozhodování o odvolání. Za této situace měl soud postupovat podle ustanovení § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s. a přiznat žalobci právo na náhradu nákladů řízení. Poukázal na jiné usnesení téhož soudu č. j. 9 Ca 245/2003 - 10 ze dne 24. 11. 2003, v němž soud v naprosto stejné věci – v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu, a za na naprosto identické procesní situace, kdy byla žaloba vzata zpět se stejným odůvodněním jako v projednávaném případě - žalobci přiznal náklady řízení ve výši 3 225 Kč tak, jak byly požadovány. Žalobce uvedl, že si je vědom právní úpravy, podle níž je kasační stížnost směřující proti výroku o nákladech řízení nepřipustná, avšak vyslovil přesvědčení, že za takové situace přichází v úvahu pouze jiný opravný prostředek, a to odvolání, neboť jinak by strana sporu neústavním způsobem ztratila právo na přezkoumání rozhodnutí soudu prvního stupně. Žádá, aby odvolací orgán odvolání žalobce do výroku o nákladech řízení vyhověl a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3 225 Kč do 15ti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalobce, advokáta JUDr. Jiřího Vodičky. K výzvě soudu doplnil žalobce (dále jen „stěžovatel“), že jeho podání je kasační stížností proti napadenému výroku usnesení Městského soudu v Praze a znovu opakuje, že za situace, kdy ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipouští kasační stížnost proti výroku o nákladech řízení, volil nejprve alespoň formu odvolání. Má za to, že za stavu, kdy je ponecháno na vůli soudu, zda náklady řízení ve svém rozhodnutí přizná či nikoliv, by měla být možnost se nějakým způsobem proti nepřiznání nákladů řízení bránit - „odvolat“, a to i za stavu, kdy odvolání soudní řád správní nezná a kasační stížnost směřující toliko proti výroku o nákladech řízení není též přípustná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení a zda není dán důvod k odmítnutí kasační stížnosti. Soud vycházel z následujících skutečností a úvah:

Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřipustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení, nebo proti důvodům rozhodnutí soudu. Rozhodnutím o nákladech řízení je nutno rozumět postup soudu podle § 61 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o povinnosti nahradit náklady řízení rozhodne soud zpravidla v rozsudku nebo usnesení, jímž se řízení končí, přičemž pro jeho rozhodnutí platí zásady uvedené v § 60 odst. 1 až odst. 8 téhož zákona. Rozhodnutím o nákladech řízení je tedy nejen rozhodnutí o povinnosti nahradit druhému účastníku náklady řízení, ale též rozhodnutí, jímž bylo soudem vysloveno, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, ať již z jakéhokoliv zákonem přípustného důvodu. Pokud pak ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. stanoví, že kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení je nepřipustná, pak to nepochybně platí i pro výrok, který je v dané věci napaden kasační stížností. Se stěžovatelem se lze ztotožnit v tom, že za stávající právní úpravy nelze ve správním soudnictví napravit soudem rozhodujícím o kasační stížnosti případná nesprávná rozhodnutí krajských soudů (Městského soudu v Praze) o nákladech řízení, pokud není současně kasační stížností napaden též výrok o věci samé, nicméně zákonodárce v tomto ohledu přezkoumání rozhodnutí uvedených soudů vyloučil a Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá, než tuto zákonnou úpravu respektovat. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že v jiné, podle stěžovatele procesně identické věci, rozhodl tentýž soud opačně, totiž že stěžovateli náhradu nákladů řízení přiznal.

Z těchto důvodů nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost odmítnout, jakožto návrh, který je podle tohoto zákona nepřipustný (§ 46 odst. 1 písm. d/, § 120 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. 9. 2004

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu